

**Marek Górski**

*Wydział Prawa i Administracji  
Uniwersytet Szczeciński*

## **NOWE REGULACJE PRAWNE W ZAKRESIE POSTĘPOWANIA Z ODPADAMI – NOWA USTAWA O ODPADACH**

### **1. Założenia wyjściowe regulacji i zakres stosowania przepisów nowej ustawy o odpadach**

Artykuł 86 Konstytucji RP zakłada, że ktokolwiek, kto powoduje jakąkolwiek uciążliwość dla środowiska, jest za nią odpowiedzialny w tym sensie, że powinien powstaniu takiej uciążliwości przede wszystkim zapobiegać, starać się ją ograniczyć bądź też usuwać skutki, jakie jego działanie dla środowiska sprawiło. Powodowaniem uciążliwości dla środowiska jest także wytwarzanie odpadów, wobec czego podmiot odpady wytwarzający powinien dążyć co najmniej do ograniczenia ich ilości, jeżeli już nie eliminowania, zaś w odniesieniu do powstałych odpadów odpowiada za to, aby zostały one w zgodzie z prawem zagospodarowane. Odpowiedzialność ta sprowadza się z reguły do obowiązku przekazania odpadów podmiotowi wyspecjalizowanemu w ich zagospodarowaniu i partycypowaniu w kosztach likwidacji problemów, jakie wytworzenie odpadów powoduje.

Założenia te dotyczą wszelkiego rodzaju odpadów, a więc w ich generalnym podziale zarówno odpadów gospodarczych, czyli powstających w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i odpadów komunalnych, wytwarzanych w związku z zaspokajaniem potrzeb bytowych przez osoby fizyczne; w tym drugim przypadku wytwarzanych nie tylko przez te osoby fizyczne, ale w związku z zaspokajaniem ich potrzeb i przez inne podmioty. Regulacje prawne ustalają zasady postępowania z każdym rodzajem odpadów, różnicując podmiotowy zakres odpowiednich obowiązków - generalne założenia postępowania są jednak ustalone po prostu dla odpadów, czyli każdego ich rodzaju, i od 2001 r. są zawarte przede wszystkim w podstawowym akcie ogólnym tych kwestii dotyczącym czyli ustawie o odpadach z kwietnia 2001 roku<sup>1</sup>. Założenia te określone są prawnie, w odpowiednich aktach prawnych, co jako punkt wyjścia jest także oczywiste ze względu na konstytucyjne podstawy działania państwa i aktywności podmiotów w nim funkcjonujących (zasada demokratycznego państwa prawnego - art. 2 Konstytucji RP).

---

<sup>1</sup> Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach – Dz. U. 2010 r. Nr 185 poz. 1243 z późn.zm.

Polskie przepisy wewnętrzne dotyczące postępowania z odpadami w sposób bardzo ścisły są od 2001 roku powiązane z regulacjami unijnymi i zmiany zachodzące w tych regulacjach muszą wywoływać odpowiednie zmiany w prawie polskim. Przepisy unijne tworzą obecnie cały system aktów, stopniowo realizujących pewne wytyczne zawierane w tzw. aktach programowych (strategie i plany działania). Na szczeblu tym podstawowym aktem prawnym ustalającym cele i zadania dotyczące właściwego postępowania z odpadami jest od pewnego czasu dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (dyrektywa ramowa)<sup>2</sup>. Podstawową ideą aktu jest tworzenie środków prawnych promujących wywodzącą się z aktów programowych koncepcję „społeczeństwa recyklingu”, dążącego do eliminacji wytwarzania odpadów i do wykorzystywania odpadów jako zasobu. Wykonanie tych założeń wymaga przede wszystkim zapewnienia segregacji u źródła oraz zbierania i recyklingu priorytetowych strumieni odpadów. Realizacja idei „społeczeństwa recyklingu” wymaga od państwa członkowskiego podejmowania wszelkich działań umożliwiających między innymi wspieranie ponownego wykorzystania produktów i przygotowanie do działań związanych z ponownym wykorzystaniem, zwłaszcza poprzez zachęcanie do tworzenia i wspierania działań służących ponownemu wykorzystaniu ewentualnego odpadu i jego naprawy, wykorzystania instrumentów ekonomicznych, opracowania kryteriów udzielania zamówień oraz wyznaczenia celów ilościowych. Uwarunkowania te mają podstawowe znaczenie dla przepisów prawa wewnętrznego, które muszą być skonstruowane w sposób umożliwiający realizację celów określanych prawem unijnym.

Kompleksowemu<sup>3</sup> wdrożeniu do prawa wewnętrznego wymagań wynikających z dyrektywy ramowej ma służyć projekt ustawy o odpadach, przygotowany na podstawie przyjętych przez Radę Ministrów w dniu 8 lipca 2010 r. założeń do projektu ustawy o odpadach stanowiącej transpozycję dyrektywy 2008/98/WE. Przyjęty 25 kwietnia 2012 roku przez Radę Ministrów projekt ustawy został skierowany do Sejmu w maju i w postaci druku sejmowego nr 456 stał się przedmiotem prac Sejmu, na początek powołanej w tym celu podkomisji nadzwyczajnej. W końcu sierpnia 2012 r. prace nad projektem prowadzone były nadal na tym szczeblu i wydaje się, że nowe rozwiązania prawne wejdą w życie od początku 2013 r. Oznacza to co najmniej dwuletnie opóźnienie w realizacji obowiązku dokonania transpozycji dyrektywy ramowej, co skutkować może orzeczeniem wobec Polski, przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, sankcji z tego tytułu<sup>4</sup>.

Główne części projektowanej ustawy to – 1) przepisy ogólne, 2) zasady ogólne gospodarki odpadami, 3) plany gospodarki odpadami, 4) przepisy dotyczące uprawnień wymaganych dla prowadzenia gospodarowania odpadami, 5) ewidencja odpadów, sprawozdawczość i bazy danych o produktach, opakowaniach i gospodarowaniu odpadami, 6) szczególne zasady gospodarowania niektórymi rodzajami odpadów (m.in. zawierającymi PCB i azbest, zużytymi olejami, komunalnymi osadami ściekowymi, medycznymi i weterynaryjnymi), 7) wymagania dotyczące określonych procesów

<sup>2</sup> Dz.Urz.UE z 22.11.2008 nr L 312/3;

<sup>3</sup> Kompleksowemu, ponieważ w sposób wybiórczy część tych wymagań została już włączona do prawa wewnętrznego (dotychczasowej ustawy o odpadach) poprzez zmiany wprowadzone ustawą z dnia 1 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw – Dz.U.2011.152.897

<sup>4</sup> Komisja Europejska w kwietniu 2012 r. wystąpiła do Trybunału z wnioskiem o rozpatrzenie sprawy braku transpozycji i nałożenie sankcji z tego tytułu w wysokości ponad 67 tys. € za każdy dzień opóźnienia (jak wskazano wyżej termin transpozycji minął 12 grudnia 2010 r.)

przetwarzania odpadów (składowanie i termiczne przekształcanie), 8) przepisy karne i administracyjne kary pieniężne. Ustawa ma być aktem znacznie obszerniejszym od dotychczasowej, projekt podzielony został na jedenaście działów i obejmuje łącznie 247 jednostek redakcyjnych w postaci artykułów, jednak około 50 artykułów to przepisy zmieniające<sup>5</sup> i przejściowe. W założeniach projektowano włączenie także przepisów dotyczących tzw. opłat środowiskowych związanych z gospodarowaniem odpadami, ostatecznie jednak kwestie te słusznie pozostawiono w ustawie Prawo ochrony środowiska. W związku z tym jednak regulacje dotyczące administracyjnych kar pieniężnych z tytułu naruszeń przepisów o gospodarowaniu odpadami znajdować się będą zarówno w ustawie P.o.ś. (dotychczasowe kary) oraz w nowej ustawie o odpadach (kary z tytułu kolejnych naruszeń, odnoszących się do niektórych obowiązków przewidywanych w tejże ustawie).

Przygotowując projekt nowej dyrektywy ramowej o odpadach (nowej r.d.o.) podkreślano konieczność dokonania regulacji właśnie na szczeblu wspólnotowym, ograniczając tym samym kompetencje państw członkowskich. Odnosząc się do tej konieczności stwierdzano, że ochrona środowiska i zdrowia ludzkiego, jako cel zakładanej regulacji, nie może być osiągnięta w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na sposób oddziaływania regulacji wspólnotowej dokonywanej w drodze dyrektywy możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty. Uznano także za konieczne kontynuowanie regulacji właśnie ramowej zakładającej, iż w akcie tym znajdują się przepisy dla postępowania z odpadami ogólne i wspólne, kwestie szczegółowe mogą nadal podlegać regulacjom zawartym w aktach szczególnych. Tym niemniej w przepisach nowej r.d.o. dało się zauważyć dążenie do pewnej konsolidacji tych regulacji. Projekt włączył bowiem do swojej treści pewne zagadnienia dotychczas regulowane odrębnymi aktami (dyrektywami), tym samym akty te uchylając. Dotyczyło to w szczególności dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych<sup>6</sup> oraz dyrektywy Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych<sup>7</sup>.

Ramowy (ogólny) charakter postanowień zawartych w dyrektywie 2008/98 w systemie prawa unijnego jest gwarantowany przede wszystkim odpowiednimi odwołaniami do jej postanowień w prowadzanych do aktów szczególnych zakładających, że takie przepisy mają charakter uzupełniający w stosunku do regulacji ramowych i powinny być stosowane w zgodzie i w celu wykonania przepisów ogólnych. W ten sposób kwestie regulowane dyrektywą ramową nie są już powtarzane w regulacjach dotyczących np. szczególnych rodzajów odpadów czy szczególnych sposobów postępowania z odpadami, jednak w odniesieniu do takich odpadów czy sposobów postępowania muszą być stosowane, przepisy szczegółowe stanowią ich rozwinięcie i uzupełnienie. Dodatkowo w dyrektywie znalazł się wyraźny przepis do tych kwestii się odnoszący – zgodnie z art. 2 ust. 4 szczegółowe przepisy dotyczące konkretnych przypadków lub uzupełniające przepisy tegoż aktu, w odniesieniu do gospodarowania poszczególnymi kategoriami odpadów, mogą zostać ustanowione odrębnymi dyrektywami.

<sup>5</sup> Dokonano zmian w 16 ustawach.

<sup>6</sup> Dz.Urz. UE L 377 z 31.12.1991, s. 20, ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady - Dz.Urz. L 33 z 4.2.2006, s. 1;

<sup>7</sup> znowelizowana dyrektywą Rady 87/101/EEC oraz dyrektywą Rady 91/692/EEC; tekst pierwotny: OJ L 194 25.07.75 p.23;

Kwestia ustalenia wzajemnego stosunku pomiędzy ogólnymi regulacjami ustawy o odpadach a przepisami zawartymi w aktach szczególnych w prawie polskim już na gruncie ustawy o odpadach z 2001 r. nie została uwzględniona, co przy jej uchwaleniu nie miało specjalnie istotnego znaczenia ze względu na fakt, iż wówczas była w zasadzie jedynym aktem kwestii postępowania z odpadami dotyczącym. Układ ten jednak szybko zaczął się zmieniać i w chwili obecnej postępowanie z odpadami regulowane jest szeregiem aktów rangi ustawowej, dotyczących różnych zagadnień szczegółowych (głównie postępowania z określonymi rodzajami odpadów). Nie został jednak prawnie rozstrzygnięty, w sposób wyraźny, problem stosowania do tych działań ogólnych przepisów ustawy o odpadach i nie zmienia tego również projekt nowej ustawy. Art. 2 ust. 2 projektu przyjmuje konstrukcję analogiczną do zawartej w art. 2 ust. 3 ustawy z 2001 r. – wskazano w nim akty, których postanowienia ustawy o odpadach „nie naruszają”. Takie sformułowanie oznacza wyłączenie stosowania przepisów ogólnych (ustawy o odpadach) do kwestii poddanych regulacji szczegółowej (regulowanych przepisami ustaw szczegółowych), jest więc prawnym usankcjonowaniem reguły „*lex specialis derogat legi generali*”. Wymaga to jednak, przy przyjmowaniu nowego aktu szczegółowego, wprowadzania go do odpowiedniego wykazu w akcie ogólnym, czego w dotychczasowej ustawie ogólnej nie robiono. Przepis art. 2 ust. 2 nowej ustawy takie kompletne (jak się wydaje) w tym momencie wyliczenie aktów szczególnych już zawiera, perspektywnie będzie jednak wymagał precyzyjnego uzupełnienia.

Z zakresu obowiązywania przepisów nowej ustawy w sposób wyraźny wyłączono także kilkanaście kwestii, wyliczonych w art. 2 ust. 1, i tu zachowując koncepcje z odpowiednich przepisów ustawy z 2001 r., warunkowaną zresztą postanowieniami prawa unijnego<sup>8</sup>. Konstrukcja oparta jest na założeniu, że przepisów ustawy o odpadach nie stosuje się do określonych substancji, takich jak dla przykładu gazy i pyły wprowadzane do atmosfery, produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego, ścieki, niektóre postaci biomasy. Zasady zastosowania wyłączenia muszą być jednak precyzyjnie interpretowane, bowiem ustawa zwykle je określa nie w sposób ogólny, ale przy wskazaniu różnych dodatkowych warunków. Samo sformułowanie przepisu wskazuje także, że wymienione rodzaje substancji mogą spełniać cechy „odpadu”, ale postępowanie z nimi nie jest jednak prowadzone z uwzględnieniem przepisów o odpadach.

<sup>8</sup> Przykładowo przy przygotowywaniu projektu nowej r.d.o. wskazywano na konieczność dążenia do uniknięcia powielania rozwiązań już przyjętych w innych aktach wspólnotowych, których system znacznie został od czasów przyjęcia dotychczasowej dyrektywy ramowej rozbudowany; charakterystycznym przykładem były tu przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.Urz. UE L 273 z 10.10.2002, s. 1), później zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 - Dz.Urz.UEL.2009.300.1.

## 2. Zakres przedmiotowy regulacji i podstawowe definicje

Konieczność przyjęcia nowej r.d.o. między innymi uzasadniano potrzebą doprecyzowania podstawowych pojęć określających zakres stosowania przepisów o odpadach. W konsekwencji nowa dyrektywa ramowa rozbudowała system definicji pojęć związanych z gospodarowaniem odpadami, uwzględniając także doświadczenia płynące z praktyki. Wprowadzono dla przykładu rozróżnienie między pojęciami: „wstępnego magazynowania odpadów poprzedzającego ich zbieranie”, „zbierania odpadów” i „magazynowania odpadów poprzedzającego ich przetwarzanie”. Wynikało to z założenia, że podmioty wytwarzające odpady w trakcie swojej działalności nie powinny być uznawane za uczestniczące w gospodarowaniu odpadami i podlegające obowiązkowi uzyskania zezwolenia na magazynowanie własnych odpadów poprzedzające ich zbieranie<sup>9</sup>.

W zasadzie<sup>10</sup> nie została zmieniona definicja dla systemu podstawowa, czyli definicja „odpadów”<sup>11</sup>, uzupełniono ją jednak z jednej strony definicjami szczególnych rodzajów odpadów (np. bioodpady - mają to być ulegające biodegradacji odpady ogrodowe i parkowe, odpady spożywcze i kuchenne z gospodarstw domowych, restauracji, placówek zbiorowego żywienia i handlu detalicznego i porównywalne odpady z zakładów przetwórstwa spożywczego), z drugiej zaś, co wydaje się jednym z najważniejszych elementów nowej dyrektywy, szeregiem przepisów dążących do ułatwienia odróżnienia „odpadów” od „nie-odpadów”. W szczególności chodzi tu o dwie kwestie – odróżnienie „odpadów” od „produktów ubocznych” (art. 5) oraz wskazanie kryteriów, za pomocą których można byłoby uznać, że odpad przestał być odpadem (ze względu na szczególne warunki nie musi być traktowany jak odpad - art. 6).

Wprowadzenie pojęcia „produkty uboczne” miało na celu ograniczenie wskazanych wyżej wątpliwości powstających w odniesieniu do określonego typu przedmiotów z punktu widzenia konieczności kwalifikowania ich do kategorii odpadów. Samo pojęcie w prawodawstwie unijnym nie jest nowe, pojawiło się już wcześniej, najpierw w przepisach dotyczących „produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego” (wskazywane wcześniej rozporządzenie 1774/2002), jednak na gruncie tego aktu jego rola była nieco inna, chodziło o generalne wyłączenie określonej kategorii przedmiotów, zdefiniowanych w przepisach rozporządzenia spod mocy obowiązującej przepisów o odpadach, a uregulowanie postępowania z nimi przepisami odrębnymi, zakładającymi nadzór nad wykonaniem wprowadzanych obowiązków służących ochronie ludzi i zwierząt od strony weterynaryjnej.

W kontekście przepisów o odpadach chodziło natomiast o wątpliwości dotyczące interpretacji pojęcia „odpad”, w szczególności związane z praktycznymi trudnościami odróżnienia „odpadu” od „pozostałości produkcyjnej” czy „produktu ubocznego”, które mogą być wykorzystywane w działalności gospodarczej bez konieczności podporządkowywania takich działań wymaganiom związanym z gospodarowaniem odpadami.

<sup>9</sup> O konsekwencjach tego rozróżnienia w dalszej części opracowania;

<sup>10</sup> W zasadzie, bowiem w definicji nie ma już odwołania do załącznika wskazującego kategorie odpadów, bowiem w nowej r.d.o. z tego załącznika zrezygnowano. Zmiana ta ma sens także dla interpretacji definicji – podkreśla, że dla kwalifikacji określonego przedmiotu czy substancji znaczenie ma przede wszystkim element „pozbycia się”, a nie formalne nazwanie „odpadem” poprzez zaliczenie do tej kategorii w jakimś wykazie.

<sup>11</sup> Warto to założenie podkreślić, bowiem wyniknęło ono z przekonania, że w sytuacji, w której nie udało się opracować definicji zdecydowanie lepszej niż dotychczasowa, budząca wciąż różne wątpliwości, lepiej jest tę starą definicję pozostawić niż zastępować ją określeniem, w stosunku do którego pewne wątpliwości pozostaną, pojawiają się być może również nowe. Definicja funkcjonująca została zaś już uzupełniona stosunkowo rozbudowanym orzecznictwem i warto dorobek tego orzecznictwa utrzymać.

Skutkowały te wątpliwości próbami konstruowania różnego rodzaju wytycznych, określających za pomocą jakich kryteriów należałoby zmierzać do ustalenia charakteru danego przedmiotu, jak np. wytyczne zawarte w decyzji OECD z 1998 r.<sup>12</sup>. Wytyczne sugerowały przeprowadzenie takiego badania poprzez udzielenie odpowiedzi na szereg pytań, traktowanych jednak tylko jako pomocnicze.

W nowej r.d.o. do zagadnienia odniesiono się już w preambule, w której w tezie 22 podkreślono potrzebę doprecyzowania definicji odpadów m.in. poprzez wskazanie, kiedy substancje lub przedmioty powstające w wyniku procesu produkcyjnego, którego pierwotnym celem nie jest wyprodukowanie tych substancji lub przedmiotów, są produktami ubocznymi, a nie odpadami. W tezie zwrócono uwagę, że decyzja o tym, że dana substancja nie jest odpadem, może być podjęta wyłącznie na podstawie skoordynowanego podejścia, które powinno być regularnie aktualizowane i tylko pod warunkiem, że takie rozstrzygnięcie jest spójne z celami ochrony środowiska i zdrowia człowieka. Natomiast w przepisach aktu produkt uboczny to substancja lub przedmiot, powstające w wyniku procesu produkcyjnego, którego podstawowym celem nie jest ich produkowanie. Takie substancje lub przedmioty mogą być uznane za produkty uboczne, a więc nie za odpady, jeżeli zostaną łącznie spełnione kryteria wskazane w art. 5 ust. 1.

Kwestia dookreślenia warunków, przy spełnieniu których odpad przestaje być odpadem (utrata statusu odpadu) ma znaczenie przede wszystkim dla oceny zamierzanych do zastosowania czy zastosowanych procesów zagospodarowania odpadów, które pozbawiając odpady pewnych ich cech mogą pozwolić na uznanie, że dana substancja lub przedmiot, już wcześniej zakwalifikowana do kategorii odpadów, ten status utraciła. Zgodnie bowiem z nową r.d.o. odpady mogą być pozbawione statusu odpadu poprzez poddanie ich procesom odzysku, w szczególności recyklingu, jeżeli po zrealizowaniu takiego procesu będą spełniać kryteria ustalone w art. 6 ust. 1. Przepis formułuje raczej pewne generalne wskazówki, które powinny posłużyć doprecyzowaniu szczegółowych wymagań, polegających m.in. na ustaleniu wartości dopuszczalnych zanieczyszczeń czy dookreśleniu potencjalnego niekorzystnego oddziaływania substancji lub przedmiotu na środowisko naturalne. Nacisk położony jest tu na wymagania, jakie w wyniku przeprowadzonego procesu mają spełniać substancje lub przedmioty, pozbawione statusu odpadu. Odrębną natomiast kwestią jest ustalanie ewentualnych minimalnych standardów technicznych dla czynności przetwarzania odpadów, czego dotyczy art. 27 dyrektywy 98/2008 pozwalający na przyjmowanie odpowiednich wytycznych na szczeblu prawa UE.

W obu przypadkach założono, że ustanowione warunki mogą być precyzowane aktami uzupełniającymi, zarówno na szczeblu Unii jak i przez państwa członkowskie. Zauważyć też należy, iż przyjęcie tych założeń spowodowało w konsekwencji zawarcie w dyrektywie wyraźnego stwierdzenia, że ujęcie w wykazie odpadów danej substancji lub produktu nie oznacza, że stanowią one odpad we wszystkich okolicznościach, są do kategorii odpadów kwalifikowane tylko po stwierdzeniu spełnienia wymagań określonych w definicji odpadu (art. 7 ust.1 *in fine*).

Wskazane definicje ogólne uzupełnione są definicjami dotyczącymi szczególnych kategorii odpadów, gdzie pewną nowością jest wskazane już wyżej wprowadzenie definicji „bioodpadów” (art. 3 pkt. 4 dyrektywy). Nie jest natomiast oczywiście nowością definicja „odpadów niebezpiecznych”, zmieniona jednak została nieco jej treść w kontekście kryteriów kwalifikowania odpadów do takiej kategorii. Według dyrektywy takim kryterium mają być tylko właściwości odpadów – odpad niebezpieczny to odpad, który wykazuje co najmniej jedną spośród właściwości niebezpiecznych wymienionych w załączniku III.

<sup>12</sup> OECD, 1998. Dokument końcowy instrukcji odróżniania odpadów od substancji nie będących odpadami;

Konstrukcje te do projektu nowej ustawy o odpadach zostały przeniesione dość wier- nie i w znacznej części włączone do słowniczka ustawy zawartego w art. 3 ust. 1. Defi- nicja pojęcia podstawowego, czyli pojęcia „odpad”, nie znajduje się już, tak jak dotych- czas, w odrębnym przepisie, a zawarto ją w art. 3 ust. 1 pkt. 6<sup>13</sup>, nie ma w niej już odwołania do załącznika do ustawy wymieniającego kategorie odpadów, takiego załącz- nika bowiem też już w ustawie nie ma. Definicja „odpadów niebezpiecznych” oparta została na ich właściwościach, zawarto ją jednak w odrębnym przepisie<sup>14</sup> odwołującym się co do właściwości do załącznika ustawy. Pozostawiona została generalna konstrukcja określająca zasady zaliczania odpadów do kategorii odpadów niebezpiecznych, poprzez po pierwsze kwalifikację ogólną dokonywaną listą odpadów niebezpiecznych ustalaną przez ministra w dotychczasowy sposób, czyli odpowiednim oznaczeniem kodów odpadów zaliczanych do tej kategorii w katalogu odpadów. Utrzymana została także możliwość dokonania przez posiadacza odpadów zmiany klasyfikacji odpadów niebez- piecznych na odpady inne niż niebezpieczne przez wykazanie, że nie posiadają one właściwości odpadów niebezpiecznych określonych w załączniku nr 3 do ustawy (art. 7 projektu). Wymagane jednak będzie zgłoszenie dokonania takiej zmiany marszałkowi, ten zaś ewentualnie powinien zatwierdzić zmianę klasyfikacji decyzją.

Ze względu na zawarcie w ustawie różnych regulacji szczegółowych odnoszących się do postępowania z określonymi rodzajami odpadów zdefiniowano także takie szcze- gólne rodzaje odpadów, jak chociażby „odpady medyczne” czy „odpady weterynaryjne”. Ze względu na funkcjonowanie w polskim systemie prawnym przepisów ustanawiają- cych specjalne systemy organizacyjne dotyczące postępowania z odpadami komunalny- mi, przy czym część tych przepisów znajduje się także w ustawie ogólnej<sup>15</sup>.

Kwestiom uznania substancji lub przedmiotu za produkt uboczny oraz określania wa- runków utraty statusu odpadu poświęcono dwa końcowe rozdziały działu I projektu (odpowiednio rozdz. 4 i rozdz. 5). Kwestię uznawania substancji lub przedmiotów za produkty uboczne projekt w pewnym zakresie formalizuje, na takie zaliczenie wymaga- na jest bowiem pewna forma zgody administracyjnej. Ustawa warunki zaliczenia określa w odpowiednim przepisie (art. 10), przy czym przewidziana jest możliwość szczegó- łowego określenia rozporządzeniem takich warunków dla określonych substancji czy przedmiotów. Podmiot zainteresowany wykazaniem, że prowadzona przez niego dzia- łalność skutkuje powstaniem produktów ubocznych, a nie odpadów, będzie zobowiązany do zgłoszenia marszałkowi takiego produktu ubocznego i przedłożenia spełnienia wymaganych prawem warunków za tym przemawiających. Marszałek ma mieć trzy miesiące czasu na ocenę zgłoszenia, niewydanie w tym czasie decyzji sprzeciwiającej się zaproponowanej kwalifikacji oznacza zgodę na traktowanie substancji lub przedmiotu za produkt uboczny (tzw. milcząca zgoda). Dalsze postępowanie z produktami ubocznymi będzie wymagało ich odseparowania od wytwarzanych czy posiadanych odpadów.

Warunki wymagane dla uznania, że przedmiot czy substancja przestały być odpa- dem (utraciły status odpadów) określa art. 15 projektu z dodatkowym założeniem, że muszą być spełnione także odpowiednie wymagania ustalone na gruncie prawa unijnego. Utrata statusu odpadu jest możliwa tylko przez przeprowadzenie procesu odzysku, a w szczególności recyklingu, zaś dalsze postępowanie z „byłym” odpadem wymaga odsepa- rowania takiej substancji lub przedmiotu od odpadów.

<sup>13</sup> „...odpadach – rozumie się przez to każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest obowiązany”

<sup>14</sup> Art. 3 ust. 4 – „Odpady niebezpieczne oznaczają odpady wykazujące co najmniej jedną spośród właściwo- ści niebezpiecznych. Właściwości powodujące, że odpady są odpadami niebezpiecznymi, określa załącznik nr 3 do ustawy”.

<sup>15</sup> Dział III ustawy – „Plany gospodarki odpadami”; poza tym są to przepisy ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu porządku i czystości w gminach - tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 391 z późn.zm.

### 3. Zasady ogólne gospodarki odpadami

W projekcie ustawy o odpadach zasady takie uregulowano w dziale II, noszącym taki właśnie tytuł. Oceniając jednak postanowienia przepisów w tym dziale zawartych trudno byłoby wszystkie z nich uznać za „zasady ogólne” w sensie, jaki instytucji prawnej w ten sposób nazywanej nadaje teoria prawa<sup>16</sup>. Przepisy w tym fragmencie projektu faktycznie w większości są przepisami określającymi ogólne wymagania odnoszące się do działań mających charakter gospodarki odpadami. Ewentualne „zasady ogólne” ustawy mogą być dopiero wyinterpretowane z pewnych przepisów w tym fragmencie ustawy zawartych.

Samo pojęcie „gospodarka odpadami” zdefiniowano w art. 3 pkt. 3 jako wytwarzanie odpadów i gospodarowanie nimi, co wyraźnie ustala relacje pomiędzy „gospodarką” a „gospodarowaniem” odpadami. Działania o charakterze „gospodarowania odpadami” obejmują natomiast, według definicji z art. 3 pkt. 2, zbieranie, transport, przetwarzanie odpadów, łącznie z nadzorem nad tego rodzaju działaniami, jak również późniejsze postępowanie z miejscami unieszkodliwiania odpadów oraz działania wykonywane w charakterze sprzedawcy odpadów lub pośrednika w obrocie odpadami. W pojęciu tym za element „gospodarowania” uznano „przetwarzanie odpadów”, pojęcie wprowadzone przez nową r.d.o., do naszego ustawodawstwa już włączoną nowelizacją dotychczasowej ustawy o odpadach obowiązującą od 1 stycznia 2012 r. I to pojęcie dla ogólnych założeń projektu ustawy jest bardzo ważne, stąd jego zdefiniowanie w słowniczku na wzór definicji dyrektywy 2008/98 – przetwarzanie to procesy odzysku lub unieszkodliwiania, w tym przygotowanie poprzedzające odzysk lub unieszkodliwianie (art. 3 pkt. 21 projektu ustawy o odpadach). Celem definicji wydaje się być pokazanie, że odzysk lub unieszkodliwianie nie muszą być realizowane wobec odpadów bezpośrednio, że mogą być niezbędne działania odpady do tego przygotowujące (prowadzone niekoniecznie przez ten sam podmiot, który dokonuje np. odzysku<sup>17</sup>), jednak te wstępne działania mają być kwalifikowane tak, jak proces główny – przetwarzanie odpadów celem poddania ich odzyskowi ma być od strony prawnej traktowane tak, jak odzysk, podobnie wobec unieszkodliwiania<sup>18</sup>.

Generalnie więc pojęcie „gospodarowania odpadami” skonstruowane zostało w nowych przepisach szerzej, niż dotychczas, zarówno od strony przedmiotowej (poprzez włączenie do niego „przetwarzania odpadów”), jak i od strony podmiotowej, przez uznanie za „gospodarowanie odpadami” także działań podejmowanych przez sprzedawców i pośredników<sup>19</sup>, nawet jeżeli podmioty te nie wchodzi w posiadanie odpadów (nie stają się więc posiadaczami odpadów, do których są kierowane dotychczasowe przepisy). Pojęcie to w nowych przepisach zostało skonstruowane zgodnie z wymaganiami

<sup>16</sup> Zob. tu w szczególności opracowanie P. Korzeniowskiego „Zasady prawne ochrony środowiska”, Wydawnictwo UŁ, Łódź 2010, i dokonany tam przegląd ustaleń teoretycznych dotyczących zagadnienia (część I rozdz. 4 s. 207 i nast.)

<sup>17</sup> Co ma szczególne znaczenie dla przepisów określających zasady administracyjnej reglamentacji prowadzenia gospodarowania odpadami, pozwala bowiem na objęcie taką reglamentacją podmioty dotychczas niejako konieczności uzyskania zgody na prowadzenie gospodarowania odpadami umykające – podmiot prowadzący tylko działania o charakterze czynności przygotowawczych nie prowadzi odzysku czy unieszkodliwiania w ścisłym tych słów znaczeniu, a zgody były dotychczas wymagane na prowadzenie własnego odzysku czy unieszkodliwiania, a nie czynności te działania poprzedzających.

<sup>18</sup> Zob. szerzej na temat tego pojęcia – M. Górski „Przetwarzanie odpadów” jako pojęcie prawne”; w – „Wybrane problemy prawa ochrony środowiska”; red. B. Rakoczy, M. Pchałek; Wolters Kluwer Business, Warszawa 2010, s. 223-234.

<sup>19</sup> W tekście polskim nowej r.d.o. określani jako dealerzy i brokerzy.



nowej r.d.o., z czym się wiąże w szczególności dalsze określanie obowiązków adresowanych do podmiotów gospodarowaniem odpadami się zajmujących. Zauważyć tu jednak warto, że dyrektywa nie wprowadza pojęcia „gospodarka odpadami”, wytwarzania odpadów jej przepisy dotyczą bowiem tylko incydentalnie, w szczególności, podobnie jak poprzednia dyrektywa ramowa, nie zawierają postanowień wymagających reglamentowania wytwarzania odpadów. W dotychczasowych przepisach polskich takie wymagania są natomiast dość rozbudowane.

Szczególną ideą nowej dyrektywy ramowej jest tworzenie środków prawnych promujących ideę „społeczeństwa recyklingu”, dążącego do eliminacji wytwarzania odpadów i do wykorzystywania odpadów jako zasobu. Realizacja tego założenia wymagać powinna przede wszystkim zapewnienia segregacji u źródła oraz zbierania i recyklingu priorytetowych strumieni odpadów. Uwzględniając te założenia dyrektywa w wyraźny sposób ustala w art. 4 nieco przemodelowaną hierarchię postępowania z odpadami. Taki schemat i równocześnie hierarchia postępowania z odpadami ma służyć wskazaniu kolejności priorytetów w polityce i przepisach dotyczących zapobiegania powstawaniu odpadów oraz gospodarowania nimi i obejmuje –

- zapobieganie;
- przygotowywanie do ponownego użycia;
- recykling;
- inne metody odzysku, np. odzysk energii;
- unieszkodliwianie.

Schemat ma być podstawową wytyczną dla państw członkowskich przy konstruowaniu systemów gospodarowania odpadami, hierarchia nie musi być jednak traktowana jako absolutnie wiążąca, dyrektywa dopuszcza dla niektórych szczególnych strumieni odpadów odstępianie od niej. Musi to jednak być uzasadnione zastosowaniem metodologii myślenia o cyklu życia produktu, obejmującej całkowity wpływ związany z wytwarzaniem i gospodarowaniem takimi odpadami. Wytyczne te, z punktu widzenia podstawowych założeń dyrektywy, mają charakter ogólnych zasad postępowania z odpadami, do których należałoby także włączyć obowiązek ochrony środowiska i zdrowia ludzi oraz zmniejszenia ogólnych skutków użytkowania zasobów i poprawy efektywności takiego użytkowania.

Tego rodzaju wymagania są transponowane do projektu przepisami zawartymi w początkowych rozdziałach działu II i ustanowione tam zasady można byłoby uznawać właśnie za zasady ogólne ustawy w ujęciu teoretycznym, a tym samym zasady ogólne gospodarki odpadami, przyjmując już tu dokonane ustawą rozróżnienie „gospodarki” i „gospodarowania” odpadami. Do zasad tych należałoby więc zaliczyć –

- 1) zasadę ochrony zdrowia i życia ludzi oraz przestrzegania wymagań ochrony środowiska (rozd. 1 w dziale II),
- 2) zasadę przestrzegania hierarchii sposobów postępowania z odpadami (rozd. 2),
- 3) zasadę bliskości (rozd. 3),
- 4) zasadę „zanieczyszczający płaci”, w dość zawołowany sposób połączoną z zasadą rozszerzonej odpowiedzialności producenta (rozd. 5),
- 5) zasada odpowiedzialności posiadacza za zgodne z prawem zagospodarowanie odpadów (rozd. 9, art. 28 ust. 1 w rozdz. 8).

Wskazane zasady powinny odgrywać rolę generalnych i wiążących wytycznych, mających zastosowanie przy interpretacji i stosowaniu wszystkich przepisów ustawy. Wiążący charakter wynikałby z faktu nadania im przez ustawodawcę charakteru norm rangi ustawowej, odnoszących się generalnie do działań o charakterze gospodarki odpadami. Adresatami zasad są zarówno podmioty taką gospodarkę prowadzące, jak i właściwe

organy administracji ustalające wymagania, jakim gospodarka odpadami powinna odpowiadać (zarówno w drodze aktów generalnych, jak i indywidualnych), a także nadzorujące działania podmiotów wytwarzających odpady bądź odpadami gospodarujących.

W dziale II projektu znalazły się także przepisy konstruujące szereg wymagań o charakterze ogólnym, odnoszących się do postępowania z wszelkimi bądź określonymi odpadami oraz wskazanych sposobów postępowania z odpadami. Najważniejsze zagadnienia tymi przepisami regulowane dotyczą –

- ogólnego określenia obowiązków posiadacza odpadów (wraz z możliwością ich dookreślenia aktami wykonawczymi)
- zasad postępowania z odpadami niebezpiecznymi,
- wymagań związanych z prowadzeniem magazynowania odpadów,
- prowadzenia działań polegających na zbieraniu lub transporcie odpadów,
- wymagań związanych z prowadzeniem przetwarzania odpadów w instalacjach i urządzeniach.

W dziale II ustawy znalazły się także przepisy odnoszące się do środków prawnych o charakterze gwarancyjnym i odpowiedzialnościowym. Chodzi tu o zawarte w rozdz. 11 regulacje dotyczące wstrzymywania działalności posiadacza odpadów oraz w rozdz. 8 przepisy dotyczące usuwania odpadów z miejsca nieprzeznaczonego do ich magazynowania albo składowania.

#### **4. Podmiotowy zakres obowiązywania ustawy i podstawowe obowiązki podmiotów gospodarujących odpadami**

Projekt nowej ustawy o odpadach pozostawia bez zmian główne założenia dotyczące podmiotowego zasięgu obowiązywania jej przepisów, są one bowiem nadal adresowane w pierwszym rzędzie do posiadaczy odpadów, w tym do szczególnej kategorii posiadaczy w postaci wytwórców odpadów. Tym niemniej pewne zmiany w tym zakresie nastąpiły, po pierwsze poprzez wprowadzenie do ustawy, wzorem nowej r.d.o., dwóch kategorii podmiotów mających do czynienia z odpadami, chociaż nie zawsze będących posiadaczami odpadów. Chodzi tu o wspomnianych już wyżej sprzedawców odpadów<sup>20</sup> i pośredników w obrocie odpadami<sup>21</sup>.

Odwołując się do postanowień nowej r.d.o. zauważyć należy przepisy tego aktu, w szczególności art. 8, odwołujące się do tzw. zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta, konstruujące ogólną regułę poszerzenia podmiotowego zakresu obowiązków związanych z postępowaniem z odpadami. Zgodnie z tą zasadą obowiązkami związanymi z postępowaniem z odpadami mogą być obciążani przedsiębiorcy produkujący bądź wprowadzający na rynek określone produkty, w procesie użytkowania których to produktów zostają one przekształcone w odpady. Producent produktu (podmiot wprowadzający produkt na rynek) oczywiście nie jest wytwórcą czy posiadaczem odpadów, jednak-

<sup>20</sup> Według definicji z art. 3 pkt. 27 sprzedawcą jest podmiot, który nabywa, a następnie zbywa odpady, we własnym imieniu, w tym również podmiot, który nie obejmuje odpadów fizycznie w posiadanie.

<sup>21</sup> Według definicji z art. 3 pkt. pośrednikiem takim jest każdy kto organizuje przetwarzanie odpadów w imieniu innych podmiotów, w tym również podmiot, który nie obejmuje odpadów fizycznie w posiadanie.

że dyrektywa dopuszcza możliwość obciążenia go takimi obowiązkami, jak obowiązek przyjmowania zwracanych produktów i odpadów pozostających po wykorzystaniu tych produktów, także późniejsze gospodarowanie tymi odpadami i czy obowiązek poniesienia odpowiedzialności finansową za zrealizowanie takich działań. Odpowiedzialność taka może również obejmować obowiązek podawania do publicznej wiadomości informacji o stopniu, w jakim można ponownie wykorzystać i przetworzyć dany produkt.

Projekt nowej ustawy o odpadach przepisu transponującego wspomnianą zasadę w postaci zasady ogólnej nie zawiera, jest ona w prawie polskim realizowana przepisami ustaw szczegółowych. W szczególności chodzi tu o takie akty, jak dla przykładu ustawa z dnia 11 maja 2001 roku o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej<sup>22</sup>, ustawa z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji<sup>23</sup>, ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym<sup>24</sup> czy ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach<sup>25</sup>.

Dwie kluczowe definicje określające podmiotowy zasięg obowiązywania przepisów nowej ustawy o odpadach, a więc definicje posiadacza odpadów i wytwórcy odpadów, w porównaniu z definicjami obowiązującymi dotychczas nie uległy zmianie. W obu przypadkach oznacza to, że nie są to definicje identyczne z unijnymi, w obu pozostaną wprowadzone wcześniej dodatkowe elementy. I tak pod pojęciem „posiadacza odpadów” projekt nakazuje w art. 3 pkt. 19 wytwórcę odpadów lub osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, będące w posiadaniu odpadów; w definicji pozostało domniemanie, zgodnie z którym uznaje się, że władający powierzchnią ziemi jest posiadaczem odpadów znajdujących się na nieruchomości<sup>26</sup>. Natomiast „wytwórca odpadów” to według definicji z art. pkt. 32 każdy, którego działalność lub bytowanie powoduje powstawanie odpadów (pierwotny wytwórca odpadów), oraz każdy, kto przeprowadza wstępną obróbkę, mieszanie lub inne działania powodujące zmianę charakteru lub składu tych odpadów. Ustawa utrzymuje uzupełnienie definicji wskazujące, iż wytwórcą odpadów powstających w wyniku świadczenia usług w zakresie budowy, rozbiórki, remontu obiektów, czyszczenia zbiorników lub urządzeń oraz sprzątnięcia, konserwacji i napraw jest podmiot, który świadczy usługę, chyba że umowa o świadczenie usługi stanowi inaczej<sup>27</sup>.

Obowiązki adresowane do podmiotów poddanych przepisom nowej ustawy o odpadach konstruowane są w sposób podobny do dotychczasowego. Można bowiem pod względem podmiotowym wyróżnić obowiązki o charakterze ogólnym, adresowane do wszystkich tych podmiotów, tych jest jednak stosunkowo mało. Dominującą grupę stanowią obowiązki adresowane do poszczególnych kategorii podmiotów, a więc posiadaczy odpadów (wszystkich bądź zajmujących się gospodarowaniem odpadami), wytwórców odpadów, sprzedawców i pośredników. Patrząc na stronę podmiotową warto podkreślić wiele różnych typów obowiązków adresowanych do aparatu administracji publicznej, zarówno organów administracji samorządowej (tu głównie marszałek i starosta), jak i rządowej (w szczególności wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w dużo mniejszym zakresie regionalny dyrektor ochrony środowiska).

<sup>22</sup> Dz.U.2007.90.607 z późn.zm.

<sup>23</sup> Dz.U.2005.25.202 z późn.zm.

<sup>24</sup> Dz.U.2005.180.1495 z późn.zm.

<sup>25</sup> Dz.U.2009.79.666 z późn.zm.

<sup>26</sup> Domniemania takiego definicja unijna (art. 3 pkt. 6 nowej r.d.o.) nie zawiera, nie obejmuje także jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej.

<sup>27</sup> Tego ostatniego fragmentu odpowiednia definicja nowej r.d.o. (art. 3 pkt. 5) także nie przewiduje.

Analizując obowiązki od strony źródła prawa je wprowadzającego pamiętać trzeba i o tym, że poza ustawą ogólną (taką rolę pełnić będzie nowa ustawa o odpadach, gdzie konstruowane są obowiązki ogólne ale również i szczegółowe, odnoszone do posiadaczy szczególnych rodzajów odpadów, jak i prowadzących szczególne sposoby gospodarowania odpadami, tu zwłaszcza składowanie i termiczne przekształcanie), wiele obowiązków wynika z przepisów szczególnych, zwłaszcza ustaw dotyczących postępowania z różnymi szczególnymi kategoriami odpadów, zwłaszcza ustaw powołanych przykładowo wyżej.

Kolejnym sposobem spojrzenia na obowiązki adresowane do podmiotów włączonych do gospodarki odpadami może być podział tych obowiązków na obowiązki o charakterze materialnym, określające szereg konkretnych wymagań dotyczących pewnych sposobów postępowania (np. prowadzenia składowania czy termicznego przekształcania odpadów), w wielu przypadkach formułowanych w sposób bardzo szczegółowy a nawet kazuistyczny. Drugą grupą byłyby wówczas obowiązki o charakterze formalnym, wiążące się z koniecznością uzyskiwania określonych zgód administracyjnych na prowadzenie działań związanych z odpadami czy też prowadzenie sprawozdawczości dotyczącej tych działań, wraz z przekazywaniem niezbędnych informacji właściwym organom. Tu warto zwrócić uwagę na zmiany, jakie projekt wprowadza do regulacji dotyczących prawnej reglamentacji gospodarki odpadami.

W tym zakresie po pierwsze z ustawy o odpadach znikną przepisy dotyczące zgód na wytwarzanie odpadów. Zgody tego rodzaju unijnymi przepisami dotyczącymi odpadów generalnie nie są wymagane i dotychczasowe regulacje polskie były w tych kwestiach znacznie bardziej restrykcyjne. Nie oznacza to całkowitej rezygnacji z tych zgód, pozostawione zostały w odniesieniu do wytwarzania odpadów związanego z funkcjonowaniem instalacji, odpowiednie wymagania przeniesione zostały do ustawy P.o.ś.<sup>28</sup>. W tejże ustawie znajdować się będzie po zmianach wymóg uzyskania pozwolenia emisyjnego na wytwarzanie odpadów (nowy art. 180a), utrzymana zostanie też konieczność uzyskania takiej zgody w pozwoleniu zintegrowanym. W ustawie o odpadach przewidziano natomiast konieczność uzyskania pozwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów, organem właściwym generalnie będzie starosta bądź marszałek, możliwe będzie wprowadzenie zwolnienia z takiego obowiązku poprzez rozporządzenie. Obowiązek ten będzie oczywiście dotyczyć posiadaczy odpadów prowadzących wskazane działania, przy czym ustanowienie konieczności uzyskania zezwolenia na zbieranie odpadów wyraźnie zaostrza postanowienia nowej r.d.o., która w odniesieniu do tych działań obowiązku wprowadzenia zezwoleń nie przewiduje.

Prowadzenie natomiast działań nie objętych obowiązkiem uzyskania zezwolenia, w tym działań prowadzonych przez sprzedawców i pośredników, będzie możliwe po dokonaniu zgłoszenia i uzyskaniu wpisu do rejestru prowadzonego przez marszałka. Wpis formalnie charakteru zgody na prowadzenie określonej działalności nie będzie miał, ustawa nie uznaje go także za wpis do rejestru działalności regulowanej w rozumieniu przepisów gospodarczych<sup>29</sup>, jednakże przepisy zawarte w art. 50 projektu wyraźnie stwierdzają, że wniosek o dokonanie wpisu do rejestru musi być złożony przed rozpoczęciem działalności w zakresie określonym w art. 50 ust. 1 (wymieniającym rodzaje działalności wymagające uzyskania wpisu), zaś działalność w takim zakresie może prowadzić wyłącznie podmiot wpisany do rejestru. W konsekwencji obowiązek uzyskania wpisu jest formułą reglamentacji możliwości prowadzenia określonej działal-

<sup>28</sup> Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska – Dz.U.2008.25.150 z późn.zm.

<sup>29</sup> Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej - Dz.U.2007.155.1095 z późn.zm.

ności, chociaż sam wniosek marszałek ma badać tylko pod względem formalnym. Jednakże do wniosku zobowiązany podmiot musi dołączyć oświadczenie o spełnieniu wymagań niezbędnych do wpisu do rejestru lub oświadczenie o braku okoliczności skutkujących wykreśleniem z rejestru oraz oświadczenie potwierdzające, że dane zawarte w tych wnioskach są zgodne ze stanem faktycznym. Oświadczenie składane będzie pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Marszałek dokonując wpisu do rejestru będzie nadawał zainteresowanemu podmiotowi indywidualny numer rejestrowy. Uzyskanie wpisu będzie związane z obowiązkiem poniesienia opłaty z tego tytułu oraz opłaty rocznej.

Rejestr przewidywany projektem ma mieć charakter o tyle kompleksowy, że zastąpi rejestry wymagane dotychczas przepisami szczególnymi, zwłaszcza takich ustaw, jak ustawa o postępowaniu ze zużytym sprzętem czy ustawa o bateriach i akumulatorach. W rejestrze mają być też uwidocznieni wprowadzający na teren kraju sprzęt elektryczny i elektroniczny, baterie i akumulatory, pojazdy, opony, oleje smarowe, produkty w opakowaniach, producenci, importerzy i wewnątrzspółnotowi nabywcy opakowań.